

דאמר בפ"ק דביצה [דף י:]: מחלוקת בכיסין קשורין אבל כשאינן קשורין דברי הכל חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה ואפי' מיירי הכא כשמונחין בדסקיא שאין לתלות בעכברין מ"מ תלינן בקטנים וצריך בדיקה.

דף י ע"ב. הניח בזוית זו ומצא בזוית אחרת פלוגתא דרשב"ג ורבנן. פי' בקונטרס דלרבנן דחוששין לאדם טמא, גבי חמץ נמי חוששין שמא עכבר עשה וכיון דחוששין לעכבר יש לחוש נמי שמא לא זהו אלא אחר, ויש לתמוה דלר' דאמר לעיל דאמרינן הוא קבר שנמצא הוא קבר שאבד הכא נמי נימא דהוה ג) חמץ שהניח באותה זוית דאפילו ראינו לעכבר שנטלו באותה זוית בכל מקום שימצא אמרי' ד) שזהו, וצריך לומר דאליבא דרשב"ג דאמר לעיל תבדק כל השדה אמרי' דהוי פלוגתא דרשב"ג ורבנן דלקמן ה) ועוד יש לפרש דהכא עסקי' בדלא ידעי' כמה ככרות הניח באותה זוית וכשנמצא בזוית אחרת ותלינן בעכבר אמרינן כמו שהניח עכבר באותה זוית הניחו נמי עכברים בזויות אחרות וצריך בדיקה.

שאני אומר אדם טמא כו'. הא דתלי הכא באדם טמא והתם גבי צלוחית בחולין [דף ט:]: וגבי ככר הנתונים ו) על גבי הדף דתלינן באדם טהור בפ"ק דנדה [דף ד.]. פר"ת דהני משום גזירת כלים הנמצאים, אי נמי דהתם איכא רגלים לדבר דקתלי באדם טהור לפי שהוא ירא שלא יפול על גבי הדף ז) ויטמא אבל אדם טמא למה הי' מסירו כמו כן הי' מטמא בהסרתו ומוכחא מילתא דמשום טומאה הוסר משם וכן בההיא דפרק כיסוי הדם [דף פו.]. דרוב תלנוקות מטפחין לפי ר"ת דמפרש מטפחין בעיסה ומיעוט אין מטפחין ותלינן באדם טהור שנתן לו לפי שהי' חושש שלא יטמא התינוק את העיסה, מ"ר.

ונכנס אחריו ומצא פירורין אין צריך בדיקה. נראה לרבי' אפי' יש בפירורין כדי [כל] הככר מדמסיק שאין דרכו של עכבר לפרר משמע הא אם הי' דרכו לפרר אין צריך בדיקה א"כ כשיש שיעור [כדי] כל הככר [מיירי] דאי לאו

הכי אמאי לא היה צריך דילמא שייר ממנו דהאי ספק ודאי הוא.

מפני שדרכו של תינוק לפרר. והואיל וכן אין צריך בדיקה הואיל ויש פירורין כדי כל הככר ואין שייך הכא פלוגתא דר' ורשב"ג דאמר לעיל תבדק כל השדה כולה דהכא רגלים לדבר שהפירורין מן הככר שהרי מיד אחריו נכנס.

מי אמרינן היינו הא דנפק. ואפי' מאן דאמר לעיל תבדק כל השדה כולה היה מודה הכא דרגילות הוא וגם רגלים לדבר שהוא עם הככר. או דילמא אחריו הוא. ואפי' לר' דאמר הוא קבר שאבד הוא קבר שנמצא, חיישינן הכא דמסתמא הראשון נשאר בבית וזה אחר שיצא.

בממוניה לא אטרחהו. פי' בכי האי גוונא דשמא אין סופו לישראל שם או שמא תאכלנו ולא דמי לההיא דלעיל [דף ד:]: ניחא לי' לאינש למיעבד מצוה בממוניה, אי נמי התם דוקא לגבי הא דלא הוי מקח טעות בשביל כך.

ואם לא בדק בתוך המועד יבדוק כו'. פרש"י בשעה ששית. וקשה דלעיל קרי לי' ר' יהודה בשעת הביעור והכא למה שינה לשונו, אלא בתוך המועד היינו מתחלת שבע עד סוף ימי הפסח ולאחר הפסח יבדוק משוב דחמץ שעבר עליו [הפסח] אסור.

דף יא ע"א. קוצרין של בית השלחין ושל בית העמקים. כמו שפרש"י הטעם משום דדרשי' במנחות בפרק ר' ישמעאל [דף עא.]. דממקום שאתה מביא אי אתה קוצר וממקום שאי אתה מביא אתה קוצר, וצריכא למימר דאע"פ שאם הביא מהם כשר כיון דלכתחילה לא יביא לפי שהם גרועים חשבי' לי' ממקום שאי אתה מביא דהא בית השלחין דמותר לקצור תנן במנחות בפרק כל קרבנות [דף פה.]. דאם הביא כשר דתנן אין מביאין לא מבית הובלים ולא מבית השלחין ולא מבית האילן ואם הביא כשר. ואין לתמוה מי איכא מידי דמדאורייתא לכתחילה אסור ובדיעבד שרי דהא איכא למילי' ח) טובא בקדשים [דבעינן] שנה הכתוב לעכב, אבל תימה לר' מאיר מאי שנא דבמתני' דפ' ר'

ז ה ב ש א

ג) נימא דחזא חמץ. ד) אמרינן. ה) ורבנן דהכא ועוד כו' כצ"ל. ו) ככר הנתון על כו', ז) המדף. ח) איכא מילי טובא.